

LBRIS

We know
books

**PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL
TUTUROR SFINȚILOR**

vol. 3

SCANDALOS

L. J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EPICLOVE

Editura Epica
București • 2021

*Prolog**Edie*

Lăcomie

Plural — lăcomii

- 1. exces de alimente sau de băutură*
- 2. răsfăț nemăsurat.*

Cel mai grav dintre cele șapte păcate capitale. După părerea mea, în orice caz. Iar părerea mea era cea care conta în clipa aceea, sub soarele neiertător al Californiei de Sud, într-o după-amiază de mai, pe promenada din Todos Santos. Aveam nevoie disperată de bani. Mă holbam la oameni în timp ce stăteam sprijinită de balustrada albă ce separa pontonul de oceanul scânteietor și de iahturile uimitoare.

Fendi, Dior, Versace, Chanel, Burberry, Bvlgari, Louboutin, Rolex.

Avariție. Exces. Corupție. Viciu. Fraudă. Înșelăciune.

Îi judecam. Judecam felul în care își consumau *smoothie*-urile organice, de zece dolari bucata, și felul în care alunecau pe skateboarduri personalizate, pestrîte, semnate de Tony Hawk, legenda *skateboarding*-ului. Îi judecam, știind foarte bine că ei

nu mă puteau judeca pe mine. Stăteam ascunsă. Invizibilă sub un hanorac negru, gros, cu mâinile adânc înfipite în buzunare. Purtam niște blugi mulați, negri, o pereche de bocanci vechi, marca Dr. Martens, și un rucsac JanSport zdrențaros, prins cu ace de siguranță.

Păream androgenă.

Mă mișcam precum o fantomă.

Mă *simțeam* ca o impostoare.

Și astăzi eram pe punctul de a face un lucru din cauza căruia aveam să mă suport și mai greu.

Ca în orice joc periculos, nu existau reguli: fără copii, fără bătrâni, fără indivizi obișnuiți, aflați la ananghie. Îmi îndreptam atenția către bogătași. Îi luam în vizor pe cei care îmi aduceau aminte de părinții mei. Femeile care purtau poșete Gucci și bărbații îmbrăcați în costume Brunello Cucinelli. Cucoanele cu ai lor pudeli care-și șteau capul din genți Michael Kors cu ținte și domnii care plăteau pe loc, pentru un trabuc, echivalentul chiriei lunare a unei persoane obișnuite.

Să dibui potențiale victime pe promenadă era jenant de ușor. Todos Santos e cel mai bogat oraș din California, conform ultimului recensământ. Spre groaza familiilor care și-au acumulat averea de-a lungul a multe generații, proaspăt îmbogățiii — precum tatăl meu — se instalaseră pe bucata asta de pământ înarmați cu automobile hidoase importate din Italia și cu atât de multe bijuterii, încât ar fi fost de ajuns pentru a scufunda un cuirasat.

Am scuturat din cap, holbându-mă la explozia de culori, de arome și de trupuri bronzate, pe jumătate dezbrăcate. *Concentrează-te, Edie! Concentrează-te!*

Prada. Un vânător bun poate s-o miroasă de la kilometri distanță.

Prânzul meu de azi a trecut pe lângă mine iute. Și-a dat capul pe spate, dezvăluind un rând de dinți drepti, alb-perlați. O soție-trofeu de vârstă mijlocie, îmbrăcată în Chanel, înțolită din cap până-n picioare cu haine ultimul răcnet. Nu mă dădeam în vânt după modă, însă lui taică-miu îi plăcea la nebunie să-și răsfețe amantele cu țoale luxoase și să defileze cu ele la evenimente sociale, prezentându-le drept secretarele lui *foarte...* particulare. Chiar și maică-mea cumpăra haine de designer, într-o încercare disperată de a semăna cu femeile mai tinere, care-l încântau pe el. Recunoșteam semnele bogăției. Iar tipa asta nu era înfometată. Nu tânjea nici după mâncare, nici după dragoste — singurele lucruri care contau.

Habar n-avea ea că banii ei aveau să-mi cumpere dragoste. Portofelul ei pe cale de a se goli avea să-mi umple inima până la refuz.

— Mor de poftă după o salată de rață de la The Brasserie. Vrei să mergem mâine acolo? Poate c-o să vină și Dar cu noi, a turuit femeia, înfoidu-și părul blond-platinat, tuns în stil bob.

Stătea cu spatele spre mine. Am observat că brațul ei era petrecut pe sub al unui bărbat înalt, brunet și chipeș, cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr decât ea. Era amantul ei? Soțul ei? Un vechi prieten? Fiul? N-avea nicio importanță pentru mine.

Ea era victima perfectă: distrasă, cu mintea împrăștiată, arogantă. Să-și ia la revedere de la portofel n-ar fi fost decât un mic inconvenient pentru cucoana asta. Probabil că avea un secretar personal, vreun suflet sărman, nefericit, pe care-l plătea ca să se ocupe de consecințe. Cineva care avea să comande pentru ea noi carduri de credit; un om care urma să ceară eliberarea unui permis nou de conducere și care avea s-o scutească de bătaia de cap numită birocrație.

Cineva precum Camila.

Să furi seamănă mult cu mersul pe sârmă. Secretul stă în postură și în abilitatea de a nu privi în hău — ori, în cazul meu, în ochii victimei. Eram suplă, scundă și sprintenă. M-am strecurat prin gloata de adolescente gălăgioase, care purtau bikini, și printre familiile care lingeau înghețate. Țineam ochii ațintiți asupra genții YSL în negru și auriu, ce i se legăna de braț.

Sunetele s-au estompat, trupurile și tonetele cu mâncare au dispărut. Nu vedeam decât poșeta — scopul meu.

Amintindu-mi tot ce învățasem de la Bane, am inspirat profund și am sărit după poșetă. I-am înhățat-o de pe braț și am zbughit-o spre una dintre numeroasele alei care împărțeau magazinele și restaurantele de pe ponton. N-am privit în urmă. Fugeam orbește, cu disperare și furie.

Dum, dum, dum, dum! Bocanii mei răsunau greoi pe betonul fierbinte, dar consecințele care veneau la pachet cu lipsa banilor — iar eu aveam neapărat nevoie de bani — îmi îngreunau și mai mult inima. Hărmălaia fetelor care râdeau pe promenadă s-a evaporat pe măsură ce mă îndepărtam de ținta mea.

Aș fi putut fi una dintre fetele alea. Încă pot. De ce fac asta? De ce nu pot pur și simplu să renunț?

Încă puțin, și urma să ajung în mașina mea, să deschid poșeta și să-mi examinez comoara. Îmbătută de adrenalina și sub efectul endorfinei, am lăsat să-mi scape din gâtlej un râs isteric. Uram să jefuiesc oamenii. Uram și mai mult sentimentul care însoțea furtul. Însă cel mai tare mă uram pe mine și ceea ce devenisem. Totuși sentimentul eliberator că făcusem ceva rău și că mă pricepeam atât de bine să scap basma curată m-a săgetat drept în inimă.

Am simțit o senzație de ușurare când mi-am văzut mașina. Bătrânul Audi TT negru, pe care tatăl meu îl cumpărase de la partenerul său de afaceri, Baron Spencer, era singurul lucru pe

care mi-l dăruise în ultimii trei ani, dar până și cadoul ăsta venea la pachet cu niște așteptări. Să mă vadă mai rar în vila lui era scopul lui în viață. În majoritatea serilor, tata nu venea acasă. Și așa rezolva problema.

Mi-am scos cheile din rucsac. Gâfâiam ca un câine bolnav.

Eram la câțiva centimetri de portiera din partea șoferului, când lumea s-a întors cu susul în jos și mi-au cedat genunchii. Mi-a luat câteva secunde să mă prind că nu mă împiedicaseam din cauza propriei stângăcii. O mână enormă și fermă mi-a înșfăcat umărul și m-a răsucit în loc. Am rămas fără suflare. Mâna mi-a apucat brațul într-o strânsoare dureroasă și m-a târât pe o alee dintre un fast-food și un butic franțuzesc, înainte să apuc să deschid gura ori să schitez vreun gest. Mă străduiam să-mi înfig bocancii în asfalt. Încercam cu disperare să mă eliberez, dar tipul ăsta era de două ori cât mine. Eram prea orbită de furie ca să mă uit bine la fața lui. Haosul îmi fierbea în măruntaie. Privirea mi se tulburase. M-a izbit de un zid și am sâsăit de durere când am simțit impactul, din spinare până în noadă. Din instinct, mi-am repezit brațele înainte, gata să-mi înfig unghiile în obrajii lui. Loveam și țipam. Frica mea era ca o furtună. Era îngrozitor. Străinul mi-a strâns încheieturile și mi le-a ridicat deasupra capului, pironindu-le pe cimentul rece.

Asta-i, mi-am spus. Aici o să sfârșești. Din cauza unei genți stupide, într-o după-amiază de sâmbătă, pe una din cele mai faimoase și aglomerate plaje din California.

Tresărind, am așteptat ca pumnul lui să mă lovească în față sau, mai rău, să-i simt respirația puturoasă pe gura mea, iar mâna lui să-mi tragă pantalonii în jos.

Apoi străinul a chicotit.

M-am încruntat. Încercam să-mi limpezesc privirea și să-mi alung groaza.

I-am recompus imaginea pe bucați. Întâi i-am zărit ochii. Aveau culoarea safirului și a argintului amestecate — o culoare cumva asemănătoare cu a pietrei lunii. Pe urmă i-am văzut nasul drept, buzele simetrice și pomeții ascuțiți. Arăta extrem de masculin și de intimidant, însă nu asta m-a făcut să-l recunosc imediat, ci faptul că trupul lui emana amenințare și forță în cantități periculoase de mari. Era un cavaler întunecat, plămădit dintr-o materie aspră. Crud în tăcerea lui și necruțător prin încrederea în propria persoană. Nu-l întâlnisem decât o dată, la un grătar organizat acasă la Dean Cole, cu câteva săptămâni în urmă, unde nu schimbaserăm nici măcar un cuvânt.

El nu vorbește deloc, cu nimeni.

Trent Rexroth.

Abia dacă ne cunoșteam, dar fiecare informație pe care o știam despre tipul ăsta îmi stătea ca un ghimpe în ochi. Era milionar, celibatar și, prin urmare, probabil un afemeiat. Pe scurt, versiunea mai tânără a tatălui meu, ceea ce însemna că doream să-l cunosc la fel de mult precum îmi doream să mă molipsesc de holeră.

— Ai cinci secunde să-mi explici de ce ai încercat s-o jefuiești pe maică-mea, a zis el cu o voce foarte calmă, dar cu privirea arzând. *Cinci!*

Maică-sa. La naiba! Chiar că dădusem de necaz. Nu-mi regretam deloc decizia de-a o jefui pe cucoana aia. Avusesem dreptate. Era o femeie albă, bogată, din suburbii, care nu s-ar fi sinchisit nici de banii furăți, nici de poșetă. Însă aveam ghinion că tipul cu care taică-miu făcea afaceri de șase luni încoace era fiul ei.

— Dă-mi drumul! Dacă nu, îți ard un genunchi între picioare! am șuierat eu printre dinții încheștați.

— Mai ai patru secunde.

M-a ignorat complet, strângându-mi încheieturile și mai tare. Ochii lui mă provocau să fac ceva ce știam amândoi că eram prea lășă să încerc. M-am crispat, deși nu mă durea cu adevărat, iar el era conștient de lucrul ăsta. Strângea doar atât cât să mă simt incomod și să mă sperie de-a binelea.

Nimeni nu mă rănise fizic înainte. Era regula nescrisă a celor bogați și nobili. Puteai să-ți ignori copilul, să-l trimiți într-o școală cu internat, în Elveția, și să-l lași cu dădaca până împlinea optsprezece ani, dar ferească Dumnezeu să-l atingi cu un deget! M-am uitat în jur, după poșeta YSL. Confuzia și panica mi se înnodau în stomac. Rexroth s-a prins iute de planul meu. A împins cu piciorul poșeta între noi.

— Nu te atașa prea tare de ea, drăguț! Trei secunde.

— Te-ar omorî tata dac-ar ști că m-ai atins, am bolborosit eu, încercând să-mi recapăt echilibrul. Sunt...

— Fiica lui Jordan Van Der Zee, m-a întrerupt el direct, scutindu-mă de prezentări. Îmi pare rău să-ți-o spun, dar nu-mi pasă.

Taică-miu făcea afaceri cu Rexroth și deținea 49 de procente din acțiunile firmei Perfect Finance, pe care Trent o înființase împreună cu prietenii lui din liceu. Acest lucru îl transforma pe Jordan într-o amenințare pentru bărbatul din fața mea, deși tata nu era șeful lui Rexroth în adevăratul sens al cuvântului. Încrunțătura lui Trent mi-a confirmat că nu era deloc speriat. Dar eu știam că taică-miu și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat că Trent m-a atins. Jordan Van Der Zee rar îmi arunca o privire, dar când se întâmpla, o făcea pentru a-și impune puterea asupra mea.

Voiam să-l tachinez și eu pe Rexroth. Nici măcar nu eram sigură de ce doream asta. Poate fiindcă mă umilea. Pe de altă parte, eram conștientă că o meritam.

Privirea lui mă străpungea, pârjolindu-mi pielea. Obrajii mi s-au înroșit. Am înțeles brusc de ce: el avea de două ori vârsta

mea și era scandalos de inaccesibil. Și-așa mă simțeam imatură fiindcă fusesem prinsă cu mâța în sac, iar acum, pe deasupra, simțeam cum coapsele mi se strângeau în timp ce degetele lui se afundau în încheieturile mele de parcă voia să le despice și să-mi smulgă venele.

— Ce-o să faci? l-am provocat eu. O să mă lovești?

Mi-am ridicat bărbia. Ochii, vocea și atitudinea mea erau sfidătoare. Maică-sa era albă, deci taică-su era fie afro-american, fie mulatru. Trent era înalt, vânos și bronzat. Părul lui negru era tuns foarte scurt, în stil milităresc. Purta pantaloni gri-închis, o cămașă albă și un ceas Rolex *vintage*. *Un cretin minunat. Nemer- nic, superb și arogant.*

— Două secunde.

— De zece minute numeri de la cinci la unu, deșteptule! l-am anunțat, arcuindu-mi o sprânceană.

A afișat un rânjet atât de diavolesc, încât aș fi jurat că omul avea colți. Mi-a dat drumul la încheieturi atât de iute, de parcă l-ar fi ars. A zăbovit asupra mea ca o umbră și a sfârșit numărătoarea cu un mârâit:

— *O secundă.*

Ne-am holbat amândoi unul la celălalt, eu cu groază și el amuzat. Pulsul mi-a luat-o razna și m-am întrebat cum arătam pe dinăuntru. Oare ventriculele din inima mea plesneau de sânge de și adrenalină? El și-a ridicat mâna încet, ca și cum m-ar fi tachinat, și mi-a dat jos gluga hanoracului. Părul meu lung, ondulat și blond mi s-a revărsat până în talie. Mă simțeam atât de expusă! Ochii lui m-au cântărit agale, de parcă eram un obiect expus spre vânzare într-un magazin ieftin, iar el dezbată dacă să-l cumpere sau nu. Arătam bine — un lucru care-i încânta și totodată îi deranja pe ai mei —, dar Trent era bărbat, iar eu eram în ultimul an de liceu, cel puțin pentru următoarele două săptămâni.

Știam că bărbații bogați preferă femeile tinere, însă minorele se numără rareori printre favorite.

După un moment tensionat, am rupt tăcerea.

— Și acum ce?

— Acum aștept.

Trent a fost pe punctul de a-mi mângâia obrazul, ceea ce m-a făcut să flutur din gene. Inima mi-a tresărit. Mă simțeam în același timp mai tânără și mai matură decât eram.

— Ce aștepti? am întrebat eu, încruntată.

— Aștept ca informația pe care o am acum despre tine să-mi fie folositoare, Edie Van Der Zee.

Îmi știa prenumele. Era destul de surprinzător că mă recunoscuse drept fiica lui Jordan doar zărindu-mă în trecere, la un grătar, dar faptul că-mi spusese pe numele mic mi se părea ciudat de tulburător. Cum ar fi putut să-mi afle Trent Rexroth prenumele? Singura explicație era că întrebuse despre mine la muncă. Taică-miu nu vorbea despre fiică-sa la serviciu. Iată un adevăr crunt: tata încerca să-mi ignore existența ori de câte ori putea.

— Și de ce anume ai avea tu nevoie de la mine? am întrebat eu, strâmbând din nas cu scepticism.

Rexroth avea treizeci și ceva de ani, era un mogul influent și absolut deloc de nasul meu. „Categoriile” noastre nici măcar nu se intersectau. Nu-i vorba că mă desconsideram. Pur și simplu făcusem o alegere. Aș fi putut fi la fel de bogată ca el — pardon, aveam posibilitatea de a fi de cincizeci de ori mai bogată decât el — și aveam lumea la picioare, dar, spre marea consternarea a tatei, alesesem să-i dau un șut, în loc de a mă bucura de tot ce oferea ea.

Însă Trent Rexroth nu știa asta. Trent Rexroth habar n-avea.

Acum, sub brațele și sub privirea lui cercetătoare, mă simțeam incredibil de vie. Rexroth s-a aplecat spre mine, iar buzele lui, făcute pentru poezie, pentru păcat și plăcere, s-au apropiat de gâtul meu și au șoptit:

— Am nevoie să-l țin din scurt pe taică-tu. Felicitări! Tocmai ai devenit o potențială piesă de sacrificiu.

Când s-a îndepărtat de mine și m-a condus spre mașină, ținându-mă de ceafă ca pe un animal sălbatic care avea mare nevoie să fie îmblânzit, singurul meu gând a fost că viața mea a devenit mult mai complicată.

După ce am urcat la volan, a bătut cu palma în capota Audiului și a zâmbit. Și-a coborât pe nas ochelarii de soare.

— Condu cu grijă! m-a atenționat el.

— Să ți-o trag!

Măinile îmi tremurau în timp ce încercam să trag frâna de mână.

— Nici într-un milion de ani, puștoaico. Nu merită să fac închisoare pentru tine.

Împlinisem optsprezece ani, dar asta nu schimba nimic. Mai aveam puțin și-l scuipam în față. A scotocit în poșeta maică-sii, apoi și mi-a aruncat un obiect mic și tare.

— Ține! Pentru drum. Îți dau un sfat prietenesc: stai departe de buzunarele și de gențile oamenilor! Nu toată lumea e la fel de înțelegătoare ca mine.

Nu era înțelegător. Era întruchiparea nemernicului desăvârșit. N-am mai apucat să-i arunc vreo replică. S-a răsucit și a plecat, lăsând în urmă o dâră de parfum îmbătător. Femeile de pe stradă se întorceau după el. Ultimul lui comentariu îmi stârnise nedumerire. Eram tulburată.

M-am uitat la ce îmi aruncase în poală.

Un baton Snickers.

Cu alte cuvinte, îmi ordonase să mă calmez. Mă trata ca pe un plod. *Ca pe o glumă.*

Am plecat cu mașina direct spre Plaja Tobago și am luat un mic împrumut de la Bane, ca să mă descurc cu banii luna viitoare. Eram prea distrasă ca să mai încerc să jefuiesc pe altcineva.

Ziua aceea a schimbat ceva și, cumva, mi-a călăuzit viața într-o direcție pe care nu știam că putea s-o urmeze.

A fost ziua în care mi-am dat seama că-l uram pe Trent Rexroth.

Ziua în care i-am adăugat numele pe lista mea de oameni nesuferiți.

Ziua în care am înțeles că încă mai puteam să mă simt vie, în brațele potrivite.

Ce păcat că erau totodată brațele unui tip de care trebuia să mă feresc cât de mult puteam!